

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

15. PROSINCE 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Priscilla a Akvila
ho vzali k sobě“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci
13. listopadu 2019 na
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Dominik Siloský
Libor Rösner
- strana 4 -

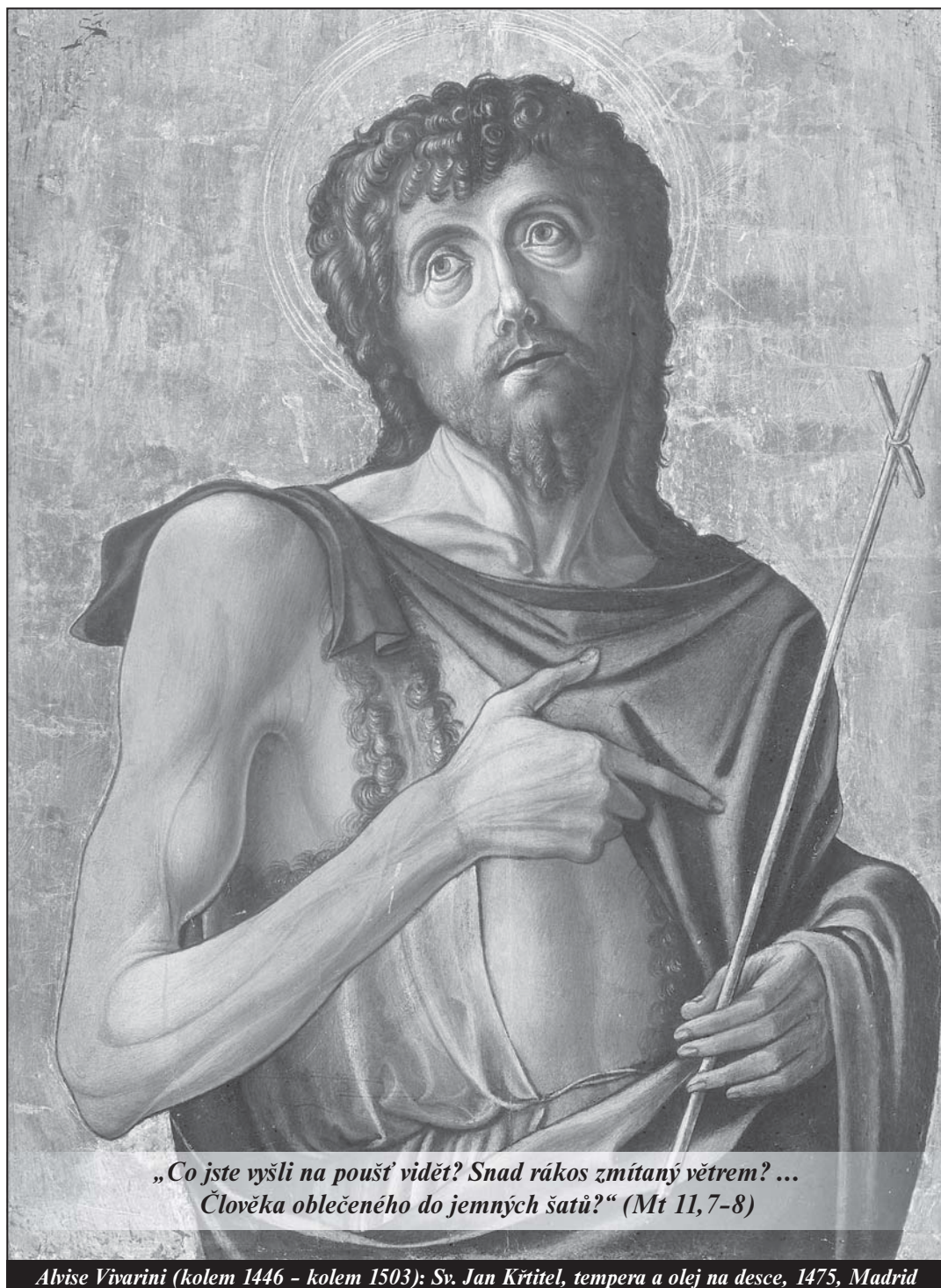
**P. Ignác Stuchlý pokročil
směrem k blahorečení**
- strana 5 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (8)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 6 -

**Štípa - „hojiš,
léčíš, ulevuješ“**
Petr Bobek
- strana 8 -

**Život s Bohem
(11 - dokončení)**
Raoul Plus SJ
- strana 10 -

O čistotě
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 11 -

*„Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? ...
Člověka oblečeného do jemných šatů?“ (Mt 11, 7-8)*

Alvise Vivarini (kolem 1446 - kolem 1503): Sv. Jan Křtítel, tempera a olej na desce, 1475, Madrid

O Skutcích apoštolů - „Priscilla a Akvila ho vzali k sobě“ (Sk 18,1-3)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
13. listopadu 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Skutky apoštolů vyprávějí o tom, jak Pavel, coby neúnavný hlasatel evangelia, po athénském pobytu pokračuje v šíření evangelia světem. Novou etapou jeho misijní cesty je Korint, hlavní město římské provincie Achaje, obchodní a kosmopolitní sídlo díky dvěma důležitým přístavům.

Jak čteme v osmnácté kapitole Skutků, Pavlovi nabídl pohostinství manželský

pár Akvila a Priscilla (nebo Priska), kteří byli donuceni přestěhovat se do Korinta z Říma poté, co císař Klaudius nařídil vyhoštění Židů (Sk 18,2). Zde bych rád učinil odbočku. Židovský národ si v dějinách hodně vytrpěl - vyháněli ho a pronásledovali... To se týkalo také tohoto manželského páru. V minulém století jsme zaznamenali tolik krutostí, které byly namířeny proti židovskému národu. Ačkoli jsme se domnívali, že jim je konec,

dnes se tu a tam opět vrací pronásledování Židů. Bratři a sestry, něco takového není lidské ani křesťanské. Židé jsou našimi bratry! Není možné je pronásledovat, rozumíte? Tito manželé ukazují, že mají srdce plné víry v Boha a velkorysosti vůči druhým lidem, schopné vytvořit prostor pro ty, kteří jako cizinci žijí ve stejných podmínkách jako oni. Tato vnímavost je přivádí k odpoutání od sebe sama, aby pěstovali křesťanské umění pohostinnosti (srov. Řím 12,13; Žid 13,2) a otevřeli apoštolu Pavlovi dveře svého domu. Takto přijímají nejenom evangelizátora, ale také jeho hlásání - Kristovo evangelium, „jímž se projevuje Boží moc a které přináší záchranu každému, kdo věří“ (Řím 1,16). Od oné chvíle jejich

Pokračování na str. 7

Jak vypadá moje knihovna? Tato otázka jako jedna z mnoha může bezděky vyvstat na mysli při pozorném čtení následujících stran Světla. Nepovažujme ji za méněcennou, povrchní. Zde totiž platí: Řekni mi, co čteš, a já ti řeknu, co naplňuje tvoji duši. V IT době totiž můžeme říci také o své filmotéce, jukeboxech, e-knihách... Ať už čteme knihu, či sledujeme nějaký film, nebo posloucháme hudbu, vždy to prochází našimi smysly i podvědomím a vnitřním zpracováváním je zasažena naše duše. A to je přesně ten důvod, proč nelze brát na lehkou váhu, co přinášejí tituly mé knihovny, filmotéky, nabídka mobilu... Hledáme-li ještě inspiraci pro druhou polovinu adventu, nad čím se zamyslet, co ve svém životě zlepšit, pak tedy vede cesta. Nabídněme Pánu: vyřadím ze svého životního prostoru to, co mě pokouší a dává blízkou příležitost ke hříchu, který může být dokonce i hříchem těžkým. Je to jedna z nutností zdravého duchovního života, a kdo se nevaruje před blízkou příležitostí k těžkému hříchu, ohrožuje tím svoji spásu!

Tak to vysvětluje také P. Ištvanik ve své úvaze o čistotě jako pilíři duchovního života a našeho vztahu k Bohu. (str. 11-13) Mravní čistota je aktuálním společenským i duchovním tématem nejen dnes, ale byla vždy po celé dějiny lidstva. Pohled do historie neklame. Konečně, také v Bibli čteme již ve Starém zákoně, jak nemravnost

Editorial

ovlivňovala mnohé události - vzpomeňme třeba na Sodomu a Gomoru.

Často však slyšíme z úst mnohých: „Co pořad ti katolíci mají s tím šestým přikázáním? Ať už s tím dají pokoj!“ Jistě, není první v pořadí, ale je jedním z celku Desatera. Společenská tabuizace tohoto přikázání je vysloveně vydlážděnou cestou do pekla. Protože když se o tématu nemluví, ztrácí se povědomí o nepříteli a jeho taktikách, jak zasáhnout lidskou duši skrze smysly. Důsledek - citová nevyzrálost - dává průchod nezřízeným vášním, jež člověk neumí zkrotit, protože neměl příležitost se to naučit, neměl recept, jak s pokušením bojovat. Pochopitelně, špatné je rovněž přílišné zdůrazňování mravní čistoty na úkor bagatelizace dalších pilířů duchovního života - modlitby, důstojné bohopocty, četby Bible a církevních otců, mariánské úcty atd. Vše, co se týká mravní čistoty, lze pak analogicky převést i do jiných oblastí lidského života.

Proto by náš upřený pohled na obsah vlastních knihoven, filmoték, jukeboxů či mobilů měl zamířit nejen na oblast šestého přikázání, ale vůbec na vše, co odporuje lásce k Bohu a zvláště lásce Boha k nám, vyjádřené jak v Desateru, tak především v Ježíšově učení a kříži. Přizvěme na pomoc svatého Dominika Siloského, (str. 4) který

od svých duchovních synů vyžadoval, aby četli a rozjímalí Písmo či spisy církevních otců. Anebo prosme o dar správného duchovního rozlišování skrze přímlyvu služebníka Božího Ignáce Stuchlého. (str. 5) A s důvěrou dítěte se obracejme o vedení k Panně Marii, jejíž vnitřní krásu opěvují tak četná umělecká díla. (str. 6-7) Nádvkem pak můžeme u ní vyprosit nejen zdraví duše, ale často též zdraví těla, jak to vyjadřuje i mariánská píseň k Panně Marii Štípské: „Hojíš, léčíš, ulevuješ, zdraví všechněm uděluješ.“ (str. 8-10)

Je-li naše duše očištěna od balastu hříchu a snažíme-li se, aby nebyla její čistota ohrožována, jsme otevřeni tomu, aby náš „dům“ byl „domem modlitby“. Jde o tajemství živého Boha v nás, a „v tom spočívá všechno!“ - řekl svatý farář arský. (str. 10) Kdo má ve své duši Boha, nepotřebuje ke svému štěstí nic dalšího. Vždyť kdo jiný, natož co jiného může opravdově uspokojit nesmrtelnou duši? To dokáže jen její Tvůrce, Věčný, Živitel, Spasitel, Posvětitel... Usilovat o Boží přítomnost v nás, to znamená vyjít vstříc Ježíši a přijmout vše, s čím on přišel na tuto zemi. Doba adventu nás pak vybízí, abychom se na tuto cestu vydali a prozíravě odstranili vše, co nám na ní překáží.

„Ó Maria, pro svoje neposkvrněné početí zachovej v čistotě moje tělo a posvět moji duši!“

Daniel Dehner

Třetí neděle adventní nás vyzývá k obnově radosti, která má svůj základ v pevné naději. Pros tedy Ducha Svatého, aby ti pomohl využít dnešní den k obnově nejradostnější důvěry, která oslavuje Pána a posiluje tvou duši. Pozbuď ji v její skleslosti a vyveď z neplodného smutku, promluv k ní slovy důvěry, která se opírá o Pánovo slovo: *Vzmuž se a neboj se!* Nic z toho, co tě dosud tak tíží, ani vyprahlá pustina, ve které se cítíš tak ztracená, nemá zůstat tvým trvalým údělem. Tvůj Pán vážil neuvěřitelně dalekou cestu, protože tě chce uzdravit, aby ses na své poušti zaradovala, vykvetla jak narcis a mohla *jásat a plesat*. Jen nsmíš zavírat oči před tou radostnou skutečností, že tvůj Pán je blízko. I ty můžeš *uvidět slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha*. Povstaň a vynasnaž se, abys tu zbývající vzdálenost, která tě ještě od něho dělí, překonala trochou vlastního úsilí. Vyprav se rychle za Spasitelem spolu s Janovými učedníky. Jejich otázka je i tvojí otázkou: *Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Jsi ten, který mě může uzdravit?

Pán nepatří k těm, kteří si dělají popularitu halasnými prohlášeními a prázdňými sliby. Ježíš svou totožnost nejdobrotivějšího a současně nejmocnějšího dobrodince dokládá přímo svými činy. Zástup trpících a strádajících, který ho spontánně vyhledává, může o něm vydat nejlepší svědectví. Slepí, hluchí, ochrnutí, nevléčitelně nemocní, ti všichni našli u něho dobrotivou lásku a s ní i ztracené zdraví a nový život. Ptej se těch, kteří mu nyní žehnají a chválí jeho moc, ptej se chudých, kterým se jejich chudoba s jeho příchodem proměnila v radostnou zvěst. Neslyšíš tu ozvěnu hlasu, v němž sám Otec vydává svědectví: *To je můj milovaný Syn*⁽¹⁾

Ačkoliv tyto důkazy a svědectví jsou tak zřejmé, nechybí těch, kteří je odmítají uznat. Pro některé, kteří by si sami nejraději hráli na nové mesiáše, stává se Ježíš a s ním i všichni, kteří ho tak jednohlasně velebí, kamenem úrazu a zdrojem pohoršení. Pyšní nepřicházejí za Pánem, aby je uzdravil, nýbrž aby ho odmítali. V pyšce

se snoubí všechny neduhy: je slepá, hluchá, ochrnutá, je mrtvá. Pycha je malomocností všech falešných mesiášů, slepých vůdců slepých. Není ti nápadné, jak se od nich liší ten, který je nejmocnější, právě svou pokorou a poslušností?⁽²⁾ Jemu se tedy pokloň a předlož mu upřímně všechny své neduhy, i svůj sklon k pyšce. *Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!*⁽³⁾

Jaká však bude tvoje odpověď na tuto Boží štědrost? Ježíš totiž nepokrytě prohlašuje, že nás činí účastníky a svědky svých zázraků především proto, abychom se *obrátili a činili pokání v žínici a popelu*⁽⁴⁾. Nezalekni se toho. Jde mu o více než o to, zbavit nás našich neduhů. Dává ti příležitost, aby sis v tomto tak blahodárném setkání s Boží svatostí, moci a slitovností lépe uvědomil svou nicotu a hříšnost. Teprve pak bude moci udělat na tobě svůj ještě větší zázrak, o který jsi ani nežádal: přizvat tě mezi své vyvolené, které chce poslat jako své *posly před svou tváří, aby mu připravovali cestu*. Z chvály, jakou vyslovuje na adresu uvězněného Jana, můžeš poznat, jak veliké má v takovém poslu zalíbení!

Co jste vyšli na poušť vidět? Trtínu, která se klátí ve větru? Hledáte někoho, kdo jde s duchem doby, otevřel se a přizpůsobil se tomu, co dělá tento svět, chválí se jen svým věhlasem, svou učeností, výmluvností, třebaže přitom mluví o Bohu, bojí se předsudků, veřejného mínění, pokolení, zkoušek? Anebo hledáte člověka v měkkém rouchu, změkčilého, pohodlného, požívačného, marnivého? Nikoliv. Lidé přicházeli, aby se setkali s člověkem, který nedbá na lidské ohledy, ani na své pohodlí, žije skromně a přísně, nebojí se utrpení, sebekázně, umrtvování, nepohodlí a chudoby. Právě jeho věrnost, sebekázeň a přísnost, která bolí, mu získala neochvějnou autoritu i Boží zalíbení. Tento posel Boží se nestaral o sebe, ale celou svou bytostí se zasvětil Božím zájmu. To je *více než prorok*. Chápeš, v čem je pravá velikost? Nikdo není větší než on.

Zdá se ti nepochopitelné, proč ho Pán nevytrhne z Herodových rukou? Protože zůstává i zde věrným služebníkem *království, které není z tohoto světa*⁽⁵⁾. Nepře-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 35,1-6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajasá a vykvetou poušť. Bujně vykvetou, zajasá, zaplesá, zavyská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šáronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věčnit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2. čtení - Jak 5,7-10

Vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte

Dokončení na str. 13

stává být *předchůdcem toho*, který přišel po něm. Ačkoliv se necítí být hoden rozvázat řemínky jeho obuvi, dostane se mu nejvyššího vyznamenání: smí *předjít svého Pána i v prolití krve*. Až přijde čas, odmění Pán právě tak věrnost a statečnost všech těch, kterým říká: *Já jsem si vyvolil vás*.⁽⁶⁾ Ani taková na pohled bolestiplná cesta nevybočuje z radosti, kterou slibuje dnešní neděle. Máš Pánovo slovo, že je to zármutek, který se *obrátil v radost*⁽⁷⁾, kterou již nikdo nikdy neodejme⁽⁸⁾.

Vezmi si za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně, a tak upevni svou víru a důvěru.

Vyznej hlasitě a přede všemi: *Pane, ke komu půjdu?* Není jiného Mesiáše. *Ty máš slova věčného života*.⁽⁹⁾ Nauč mě připravovat tvou cestu!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 3,17; ⁽²⁾ srov. Jan 6,38; ⁽³⁾ Mt 8,2;

⁽⁴⁾ srov. Mt 11,21; ⁽⁵⁾ Jan 18,36; ⁽⁶⁾ Jan 15,16;

⁽⁷⁾ Jan 16,20; ⁽⁸⁾ srov. Jan 16,22;

⁽⁹⁾ Jan 6,68.

Svatý Dominik Siloský

Na konci 60. let 12. století se bl. Jana z Azy vypravila na prosebnou pouť do Silos (nedaleko Burgosu v severním Španělsku) ke hrobu světce, jehož přimluvě svěřila narození syna. Z vděčnosti za to, že byla vyslyšena, dala svému narozenému chlapci jméno po tomto světci - Dominik. Jeho nositel toto jméno proslavil mírou vrchovatou a celý život ke svému patronovi vzhlížel.

Tento jeho patron Dominik, později nazývaný Siloský, se narodil někdy v první dekádě nového tisíciletí v severošpanělském Caňasu (u Logroña). Pocházel ze zchudlé šlechty a v mládí pásl těch několik málo kusů dobytka, co rodina vlastnila. Svou budoucnost však Dominik neviděl mezi domácími zvířaty a vlastně ve světě vůbec. Prahla po zasvěceném životě, nejlépe řeholním. Snad i fakt, že v té době byla v plném proudu clunyjská reforma, o níž jsme psali v souvislosti se sv. Odem, měl vliv na jeho rozhodnutí vstoupit k benediktinům.

Byl přijat, zdárně absolvoval nezbytnou studijní i formační průpravu vedoucí ke kněžství a po vysvěcení zvolil dráhu poustevníka. Usídlil se v jeskyni – poustevně v horách Sierra de Cameros, kde v tichu a rozjímání trávil své dny až do roku 1030.

V tomto roce byl Dominik povolán ze své samoty zpět do řeholního společenství, a to do kláštera San Millán de Cogolla, aby zde převzal výchovu noviců. Zakrátko mu bylo svěřeno ještě mnohem těžší břemeno – byl jmenován opatem tohoto kláštera. Co za tímto rozhodnutím stálo? Dominik se vyznačoval obdivuhodnou zbožností, pokorou a dobrotou. Jako takový byl shledán ideálním vůdcem sanmillánské komunity.

Z pozice opata musel Dominik čelit nárokům navarrského krále Garcii III. na některé pozemky patřící klášteru. Veřejně prý prohlásil, že raději zemře, než aby dal králi to, co před Bohem patří klášteru. Panovník ho z kláštera vypudil silou. Dominikovi bylo proti mysli dohadovat se dále o světské statky, a když k tomu přičteme jeho subjektivní dojem, že se mniši jeho kláštera těšili zbytečně velkými výhodami, rozhodl se nakonec na svůj úřad rezignovat a odejít někam, kde se bude klášterní život skutečně podobat životu benediktinského řeholníka a nebu-
de jen pouhou paralelou života člověka

ve světě, „ozvláštněného“ hábitem a několika předpisy.

Odešel do Kastilie, kde ho s otevřenou náručí přivítal tamní král Ferdinand I., jenž ho okamžitě jmenoval opatem kláštera sv. Šebestiána v Silos. Dominikovo jméno vůbec nebylo Ferdinandovi neznámé, naopak, velice vřele ho ve svém království přijal, a jelikož to myslel s vírou vážně, chtěl, aby v kláštorech, které mu podléhaly a ve kterých byly žalostné podmínky a poměry, panoval pevný řád. To bylo v roce 1041. (Jak vidno, zasahování panovníků do církevních záležitostí mohlo být někdy skutečně motivováno poctivými úmysly.)

Dominik se pustil do díla s neutuchajícím zápalem, odevzdaností do vůle Hospodiny a spoléháním na Boží pomoc. Jeho vůdčí myšlenkou bylo podříditi siloský klášter clunyjskému opatství a reformě z něj vzešlé. Dbal na dodržování disciplíny v duchu prvotních benediktinských regulí, na práci mnichů na sobě samých a samozřejmě v duchu Benediktova hes-

la „*Ora et labora - Modli se a pracuj*“ i na práci tělesnou. To zaujalo mnoho mužů, kteří měli podobné tendence jako siloský opat, a komunita ve svatošebestiánském kláštře se začala kvantitativně i kvalitativně pozvedat.

Dominik od svých synů vyžadoval, aby četli a rozjímali Písmo či spisy církevních otců. Pro tyto účely pořídil pro klášter velké množství vzácných rukopisů, které mniši mohli studovat i prepisovat v opraveném skriptoriu. Dominik ostatně opravil celý klášterní komplex, který se díky nahromaděnému nehmotnému bohatství stal duchovním centrem Španělska. K tomu by pochopitelně nedošlo, kdyby byl pouze jednou velkou studovnou bez toho, že by jeho osazenstvo samo duchovně rostlo, vedeno otcovskou péčí opata Dominika. Mniši nejen studovali, křesťanský svět vděčí některým z nich za cenná díla, jež ve své době poznamenala nejednoho čtenáře.

O Dominikově osobním založení víme, že z něj vyvěrala do dále viditelná a citelná láska k Bohu a lidem, zbožnost a pokora. Zvelebování klášterních staveb nebylo samoúčelné, Dominik v tom viděl příležitost k zaměstnání chudých žijících v okolí kláštera, stejně jako jim dával práci i při běžném chodu kláštera. Jeho působnost však sahala mnohem dál – vykupoval například otroky z maurského zajetí, řadě vězňů vysvobozených z otroctví přispěl modlitbou. Ještě za jeho života nechávali dotyční v klášterním kostele své okovy jako důkaz vděku za vyslyšenou modlitbu zbožného opata Dominika. To se dělo i po Dominikově smrti, kdy vysvobození vězni přicházivali do kostelů jemu zasvěcených.

Svatý Dominik Siloský zemřel po třiceti letech bohublého působení v kláštře sv. Šebestiána, z něhož učinil jedno ze středisek španělského církevního života. Poslední dny byl upoután na lůžko, objímaje a líbaje přítom kříž. Poslední polibek vtiskl do Spasitelových ran 20. prosince 1072.

U Dominikova hrobu začalo docházet k zázrakům, proto bylo rozhodnuto o slavnostním přenesení jeho ostatků. K tomu došlo 5. ledna 1080 a ve své době se to prakticky rovnalo schválení místní úcty zesnulého. Jedním z plodů této úcty bylo i narození zakladatele dominikánů (Caleuega 1170). Proto bývá často zván ženami v pozeňnaném stavu.

Oficiálně bylo schválení této úcty potvrzeno Svatým stolcem v roce 1720 za Klementa XI., v roce 1748 pak bylo za Benedikta XIV. jméno sv. Dominika Siloského zařazeno do Římského martyrologia.

P. Ignác Stuchlý pokročil směrem k blahorečení

Dne 5. listopadu 2019 se sešel poradní sbor teologů-konzultorů při vatikánské Kongregaci pro blahorečení a svatořečení a jednomyslně schválil dokument o hrdinských ctnostech Božího služebníka Ignáce Stuchlého (1869–1953), od jehož narození v polovině prosince uplyne 150 let. Je to druhý krok k oficiálnímu prohlášení zakladatele českého salesiánského díla za cti-hodného.

Ignác Stuchlý se narodil ve slezské Boleslavi v roce 1869. Ve 22 letech začal studovat v Olomouci u dominikánů teologii. Tato studia ale přerušil a odjel do Itálie, kde v roce 1895 vstoupil do noviciátu salesiánů a pokračoval ve studiích. V italsko-slovenské Gorizi spolupracoval s arcibiskupem a kardinálem Jakubem Missou a dalšími salesiány, věnoval se mladým v konviktu sv. Aloise a podporoval salesiánská povolání v arcidiecézi. Na kněze byl vysvěcen v roce 1901. Později se stěhoval do Lublaně, kde připravoval příchod salesiánů a jako ekonom se významně podílel na stavbě kostela Panny Marie Pomocnice v Rakovníku, dnes důležitém mariánském poutním místě.

Ve 20. letech byl náhle povolán do Itálie, aby doprovázel zhruba 20 českých salesiánských kandidátů na Moravu a vyslyšel tak volání mnohých po salesiánské přítomnosti v tehdejší Československu. Od roku 1925 začal plánovat založení české salesiánské provincie. To se podařilo v roce 1927, kdy pod jeho vedením a působením Štěpána Trochty přišli salesiáni do českých zemí. Jejich první dům vznikl ve Fryštáku u Holešova (nedaleko Zlína) a postupně byly zakládány další salesiánské domy v Ostravě a v Praze.

Roku 1935 se česká salesiánská provincie osamostatnila a Ignác Stuchlý byl nejprve jmenován jejím inspektorem a posléze provinciálem. Mezi lety 1927 až 1948 doprovázel k salesiánskému řeholnímu povolání na 200 salesiánů. Se spolubrat-

řimi prožil drama druhé světové války a zrušení salesiánského díla v roce 1950.

Ignác Stuchlý byl nejen zakladatelem struktur salesiánského díla, ale především živým příkladem kontinuity salesiánské tradice, kterou načerpal od italských salesiánů v Turíně a v Římě, přičemž mimořádný vliv na něho měl nástupce Dona Boska, bl. Michael Rua.

Svou vytrvalost a věrnost Bohu i Donu Boskovi osvědčil také v izolaci po roce 1950 v posledních letech života. Povzbuzoval tehdy mladé salesiány, aby se za žádných okolností nenechali zviklat od svého původního povolání a zůstali věrni Kristu a církvi.

Zemřel po záchvatu mozkové mrtvice v lednu 1953.

Diecézní šetření ve věci blahorečení a svatořečení Ignáce Stuchlého probíhalo v letech 1993 až 2001. V roce 2002 byla potvrzena správnost procesu Kongregací pro blahorečení a svatořečení. Vicepostulátorem procesu byl v roce 2008 ustanoven P. Pavel Čáp.

Poté, co byl 20. července 2018 odezdán oficiální podklad životopisu pro

blahorečení Božího služebníka P. Ignáce Stuchlého hlavnímu představenému salesiánů donu Artimemu, byla tato práce 11. prosince 2018 schválena vatikánskými historiky v čele s kardinálem Angelem Amatem, emeritním prefektem Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Další krok na cestě k oficiálnímu prohlášení zakladatele českého salesiánského díla za cti-hodného byl uskutečněn již zmíněného 5. listopadu 2019. Třetím krokem bude schválení kauzy kardinály též kongregace.

Oblibu P. Ignáce Stuchlého potvrzuje tzv. „Staričkova pouť“ z Fryštáku na Svätý Hostýn, která se koná od roku 2005. V roce 2007 byl Ignác Stuchlý jmenován čestným občanem města Fryštáku a v roce 2010 bylo tamtéž otevřeno Muzeum Ignáce Stuchlého.

V sobotu 14. prosince 2019 se konala ve Fryštáku oslava 150. výročí narození P. Ignáce Stuchlého, při které byla slavnostně představena kniha Petra Zelinky, Zdeňka Jančaříka a Pavla Čápa „Český Don Bosco“.

Dodáváme, že 28. srpna 1948 ve Fryštáku P. Ignác Stuchlý osobně oddal Ludmilu Schönweitzovou a Josefa Vlčka († 2015), zakladatele týdeníku *Světlo*. [pozn. red.]

*Zdroj: www.cirkev.cz, 20. 11. 2019
(Redakčně upraveno)*

MODLITBA

na přímluvu Ignáce Stuchlého

Všemohoucí věčný Bože, plný milosrdenství ke svým dětem, tys vedl svého věrného služebníka Ignáce, aby už zde na zemi svou láskou a pokorou, modlitbou a horlivostí pomáhal zejména mládeži znovu najít cestu ke Kristově církvi. Dej, ať je mu přiznána pocta a sláva oltáře. Nám pak dopřej, abychom ho dokázali napodobovat v modlitbě a činnosti, a tak mohli přispět k mravní a duchovní obrodě lidí kolem nás. Na přímluvu svého služebníka Ignáce vyslyš prosbu, se kterou se k tobě obracíme, a daruj nám ze své lásky, aby (...)

Otče náš... Zdravas, Maria... Sláva Otci... Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (8)

29. NAVŠTÍVENÍ A SDÍLENÁ LÁSKA

Na cestě života jsem potkal mnoho lidí, které jsem minul bez vděčnosti, které jsem nemiloval, které jsem neuznával. Prochází a míjejí, ale jako by pro mě nebyli ničím. Stejně jako v průvodu Božího Těla jsem vás potkal v tolika bratřech, kteří chodí po mém boku, a já jsem se, lhostejný, nezastavil ani o nich nepřemýšlel, ignoroval jsem je, protože oni ignorovali mě, a šel jsem daleko před nimi... A přesto:

Všichni jsme děti Boží. (srov. Gal 3,26)
Všichni máme stejného Otce, kterého
vzýváme. (srov. Lk 11,2)
Oni jsou moji opravdoví bratři!

Nikdo by pro mě neměl být někým cizím, jen tak někým, panem Nikdo. Když jsem je viděl, musel jsem si vzpomenout na Otce, Stvořitele a Hrnčáře člověka. Nedošlo mi, že kdo pro mě není *nikdo*, tomu „jsi udělal něco méně než andělům, korunoval jsi ho ctí a slávou“ (srov. Žid 2,7). Ztrácím zrak a hloubku, abych viděl Tebe v tom druhém; víra je tak ztlumená v této citlivosti vůči bratrovi, že nevím, jestli víru ztrácím, nebo jsem ji nikdy neměl. Navzdory všemu jsem si zcela jistý, že Bůh:

- se projevuje v každém člověku;
- se cítí být milován v každém člověku;
- se cítí zapomenut, když je zapomenut být jen jeden člověk;
- se cítí dotčen v každém dotčeném člověku;
- se cítí být vyrazen, když člověk je na okraji společnosti.

Co mi Kristus řekne, když k němu přijdu bez „bratra“, bez „druhého“?

Jsmo spojeni s ostatními takovým způsobem, že bez toho druhého nemůžeme být tím, k čemu jsme povoláni a čím Bůh chce, abychom byli: rodina, Boží lid. Kromě toho je „ten druhý“ přítomen v tisící věcech, které mě baví a které dlouhým svým bratřím. Je ve stínu, který mě chrání, protože jednoho dne jsem zasadil strom. Je v klidu, který mě těší; v nemocnici, která mě uzdravuje; v křesle, které mě uvolňuje; v novinách, které mě infor-

muji. Bůh a všechno jeho stvoření se dali k mým službám! ... Nemohu projít životní cestou a ignorovat bratra. To znamená ignorovat Boha.

Svatá Panno Maria, starostlivá, vždy pozorná v Káně, služebnice příbuzných, dej mi takovou vnímavost, že bratr, „ten druhý“, mi nebude nikdy lhostejný.

30. MARIA, VZNEŠENÝ KLENOT VTĚLENÉHO SLOVA

Cenný a krásný drahokam bývá obvykle uložen v klenotu, podle svého obsahu. Ježíš, nejkrásnější z lidských synů, je oním vzácným drahokamem. Je krásnější než konvalinka a lilie. A krásnější než nejcennější klenot je duše a život převať Panny Marie, která měla nekonečnou čest přijmout Božího Syna do svého lůna.

Pavel VI. s jemnou citlivostí, která ho charakterizovala, řekl, že bychom se mohli k Marii přiblížit cestou pravdy (*via veritatis*) nebo cestou krásy (*via pulchritudinis*).

V knize *Maria, música de Dios*, od autora J. L. Fernándeze, je Maria vzývána touto krásnou modlitbou:

*„I když někdy neřeknu ani slovo,
když uprostřed ticha vzpomínám
na tebe ve svém nitru,
moje mlčení je žádoucí prosba,
potřebuji tvou přítomnost,
potřebuji tvou lásku.“*

Světici, která drží v levé ruce dítě Ježíše a v pravé zlatou květinu, mohl zazpívat a říci básník:

*„Ach, jaké božské nebe
se objevuje ve tvých očích!
Syn tvého srdce
vidí na tvé tváři ráj
a nepřestává se na nás dívat!“*

Ach, Maria! Královno krásy, všeho čistého a svatého, Matko krásné lásky! Udržuj mě trvale v milostném vztahu se svým Synem Ježíšem a s tebou. Blahoslavená Matko, dej mi milost, abych se mohl účastnit té svatosti a nekonečné krásy, která obklopuje a přeměňuje celý život Ježíše Krista a tvůj vlastní život jako Matky vtěleného Slova.

31. MARIINA KRÁSA

Poezie a veškeré umění vychvalují Mariinu krásu. Někdy se přiblíží k pravdě tajemství její dokonalosti více a lépe než nezázivné teologické koncepce. Tyto básně jsou jen nepatrným vzorkem obrovského bohatství, které umění nahromadilo v průběhu staletí, aby opěvovalo Mariinu slávu.

O krásě a panenském Mariině mateřství píše Pedro de Padilla:

*V Panně s takovým uměním
Bůh použil své krásy,
která je nejvíce v nejmenším
a celá uzavřená v části,
a vznešenosti, kterou dnes ukazuje
to, co bylo skryté,
a narodil se Bůh z Marie,
zůstávající Matkou a Pannou.
Narození Slunce z Hvězdy
bylo vidět pouze v tento den,
kdy se Bůh narodil z Marie,
zůstávající Matkou a Pannou.⁽¹⁾*

A Lope de Vega zpívá velmi podobnou píseň pomocí stejných symbolů:

*Dnes se zrodí jasná hvězda
tak božská a nebeská,
že když je hvězdou, je to takové,
že z ní vychází samotné Slunce.
To se nerovná žádnému
z mnoha světél, která zdobí oblohu,
protože je skromnou zemí,
půlměsíc její podnoží:
rodí se na zemi tak krásně
a s takovým nebeským jasem,
že když je hvězdou, je to takové,
že z ní vychází samotné Slunce.⁽²⁾*

Tentýž Lope de Vega zpívá tuto nepřekonatelnou vánoční koledu o Marii:

*Božská dívka,
krásná rolnice,
rubínová ústa,
oči holubice,
blahoslavená Panna,
dokonalé červánky,
oblouk nebes
a sluneční koruna:
o vaší krásě,
že se mé duše zmocňuje;
že máte z nebe
půvabnou brunetku,*

brána v nitru,
klíč v ústech.
Sečtete mi vaše poděkování,
krásná dívka
tolik věcí vypráví,
posvátné příběhy
čím více mi říkají,
tím více je miluji.⁽³⁾

32. MAGNIFICAT, KRÁSNÁ PÍSEŇ K MODLITBĚ

Maria při nádherném setkání s Alžbětou přednesla tuto krásnou a zároveň odhodlanou a převratnou píseň Magnificat (Lk 1,46-55):

*Velebí má duše Hospodina
a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli,
neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici.
Od této chvíle mě budou blahoslavít
všechna pokolení, že mi učinil veliké věci
ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté.
A jeho milosrdenství trvá od pokolení
do pokolení k těm, kdo se ho bojí.*

*Mocně zasáhl svým ramenem,
rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně.
Mocně sesadil z trůnu
a ponížené povýšil,
hladové nasýtil dobrými věcmi
a bohaté propustil s prázdnou.
Ujal se svého služebníka Izraele,
pamatoval na své milosrdenství,
jak slíbil našim předkům,
Abrahámovi a jeho potomkům navěky.*

Chana se objevila se svým synem Samuelem v chrámu před Elím, aby poděkovala Bohu za dar svého syna. Její píseň je základem Magnificat. Když vidíte velkou podobnost obou zpěvů, můžete jim porozumět a lépe se jimi pomodlit. Chana padla před Hospodinem a modlila se tuto modlitbu k Pánu (1 Sam 2,1-8):
*Mé srdce jásá Hospodinu,
můj roh se pozvedá v mém Bohu,
má ústa jsou doširoka otevřena
proti mým nepřátelům,
neboť se raduji ze tvé pomoci. [...]*

*Luk mocného je zlomen,
leč slábnoucí jsou opásáni silou.
Sytí se dávají najímat za chléb
a hladoví přestávají pracovat. [...]
Smrt i život dává Hospodin,
on dává sestoupit do šeołu a vyjít z něho.
Ochuzuje a obohacuje Hospodin,
on ponižuje a také povyšuje.
On vyprošťuje slabého z prachu,
chudáka pozvedá ze smetiště,
aby jim dal zasednout se vznešenými
a vykázal jim čestnou stolicí...*

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:

*Cien rostros de María para
la contemplación. San Pablo,*

Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ F. DELCLAUX, o.c., 116.

⁽²⁾ Pastores de Belén I, 1201.

⁽³⁾ Pastores de Belén II, 1201.

O Skutcích apoštolů – „Priscilla a Akvila ho vzali k sobě“ – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

domov prosycuje vůně Slova, „plného života a síly“ (Žid 4,12), která oživuje srdce.

Akvila s Priscillou sdílejí s Pavlem rovněž řemeslnou činnost, tedy výrobu stanů. Pavel si velice vážil jejich manuální práce a považoval ji za přednostní prostor křesťanského svědectví (1 Kor 4,12) a za správný způsob obživy bez toho, že bychom někomu či celé komunitě byli na obtíž (1 Sol 2,9; 2 Sol 3,8).

Akvilův a Priscillin dům v Korintu otevřel dveře nejenom apoštolovi, ale také bratrům a sestrám v Kristu. Pavel proto mluvit o společenství, které „se schází v jejich domě“ (1 Kor 16,19), z něhož se stává „dům církve“, *domus ecclesiae*, místo naslouchání Božímu slovu a slavení Eucharistie. Také dnes v některých zemích, kde není náboženská svoboda a křesťané nejsou svobodní, se věřící tak trochu ve skrytu scházejí po domech k modlitbě a eucharistické oběti. Také dnes existují takové domovy a rodiny, které se stávají chrámem Eucharistie.

Po půldruhém roce korintského pobytu Pavel toto město opouští společně s Akvi-

lou a Priscillou, kteří zůstávají v Efezu. Rovněž tam se z jejich domu stává katechetický prostor (srov. Sk 18,26). Nakonec se oba manželé vracejí do Říma a jsou adresáty oslavné řeči, kterou Pavel začleňuje do listu Římanům. Pavel byl těmto manželům vděčný, a proto o nich napsal v listě Římanům. Poslechněte si, jak: „Pozdravujte Prisku a Akvilu, kteří se mnou pracovali pro křesťanskou víru a nasadili pro mě vlastní život: jsem jim zavázán vděčností nejen já, ale všechny církevní obce pohanokřesťanů.“ (Řím 16,3-4) Kolik rodin v čase pronásledování nasazuje život, aby ukryli pronásledované! Zde máme první vzor – rodinné přijetí i v těžkých časech.

Mezi četnými Pavlovými spolupracovníky vynikají Akvila s Priscillou jako „vzory manželského života, odpovědně usilujícího sloužit celému křesťanskému společenství“ (*Katecheze Benedikta XVI.*, 7. 2. 2007), a připomínají nám, že díky víře a evangelizačním snahám mnoha laiků, jako byli oni, se křesťanství dostalo až k nám. Pomyslete, že křesťanství od samého počátku hlásali také laici! Vy, laici, nesete skrze křest

odpovědnost za šíření víry. Bylo „nezbytné nasazení těchto rodin, manželů, křesťanských společenství, věřících laiků, kteří poskytli půdu (*humus*) k růstu víry, aby křesťanství mohlo zakořenit v zemi lidu a plně se rozvinout.“ (*tamtéž*) Tato věta papeže Benedikta XVI. je nádherná – laici poskytují *humus* k růstu víry.

Prosme Otce, který se rozhodl učinit z manželů „živé umělecké dílo“ (*Amoris laetitia*, 11). – Jsou tady novomanželé? Tady jsou! Poslyšte, to je vašim povoláním, máte být skutečným uměleckým dílem – aby vylil svého Ducha na všechny křesťanské páry, aby po vzoru Akvily s Priscillou dokázaly otevírat svá srdce Kristu a bratrům a přeměnily své domovy na domácí církve. To je krásné slovo – domov je domácí církev, kde se prožívá společenství a přináší se obětí života prožívaného s vírou, nadějí a láskou. Musíme se však modlit k těmto dvěma světcům, Akvilovi a Prisce, aby naše rodiny naučili, jak žít jako oni a být domácími církví, z jejíž úrodné prsti roste víra.

Přeložila Jana Gruberová, Česká sekce
Rádía Vatikán (Redakčně upraveno)

Štípa - „hojíš, léčíš, ulevuješ“

„U vsi Kostelce za dávna zjevila se Panna slavná mezi rozkošným hájíčkem a překrásným obilíčkem.“ To se zpívá v nejstarší mariánské písni vztahující se k poutnímu místu Štípa. Zvláštní je tím, že tamní neobyčejné události nejen oslavuje, ale ve stručnosti podává i svědectví o všech důležitých krocích, vedoucích ke vzniku poutního místa, starého přes 700 let.

U Zlína

Míříme-li na nějaké poutní místo poblíž Zlína, nemusíme putovat pouze na Svätý Hostýn nebo Velehrad. V jihozápadní části Hostýnských vrchů se nachází obec Štípa, která je poutníky prochozená i promodlená a jejíž kostel Narození Panny Marie je neméně zajímavý a významný.

Od Zlína, jehož místní částí Štípa je, ji dělí 7 kilometrů, a je domovem 1 600 obyvatelům. Leží v nadmořské výšce 270 metrů a svůj název našla ve slově „ščípati“. První písemná zmínka sahá do roku 1391, kdy se uvádí nejen informace o obci, ale také o farnosti.

Daleko starší, konkrétně z roku 1235, je ještě zmínka o 6 kilometrů vzdáleném hradě Lukov. Dodnes se zachoval pouze jako zřícenina, byli to však jeho držitelé, kteří měli na vývoj štípského poutního místa zásadní vliv, neboť je až do roku 1849 měli ve své správě.

Nejstarší historie

Úplné počátky poutního místa jsou spjaty se soškou Panny Marie Štípské, jak je popisováno nejen v písni, ale zejména v Pamětní knize farnosti fryštácké. Nikdo neví, kde a za jakých okolností soška vznikla. Pouze se ví, že patří mezi tři nejstarší na Moravě, a také že se dříve měla nacházet v nedalekém Kostelci, v již nezachovaném kostelíku z dávných dob.

Legenda vypráví, že se jednoho dne objevila za nevysvětlitelných okolností mezi stromy ve Štípském háji. Báseň Františka Sehnala z roku 1865 zase uvádí, že ji našel jistý muž na poli Štíp, přičemž událost popisuje jako „zjevení svaté Panny Marie ve blesku neobyčejném“.

Událost každopádně položila základ prvních poutí, přičemž poutníci měli přicházet i z odlehlejších koutů. Jejich počet postupně rostl, místní zde proto postavili kapličku.

Tehdy se psalo 14. století, v jehož druhé polovině měla být kaplička rozšířena, a to držiteli hradu Lukov, kterými tehdy

byla rodina Šternberků. Mohl tak vzniknout klenutý kostelík v gotickém slohu; uvnitř se nacházely dva oltáře.

Na tom bočním našla místo i milostná mariánská soška, kterou ale později přenesli na oltář hlavní. Ten, jak uváděl i nápis, darovali roku 1697 tehdejší držitelé Lukova, konkrétně Johanna Marie Skrbenská.

Lukrecie

Část historie poutního místa byla napsána díky Lukovu ale už předtím, především při výstavbě kostela nového. O jeho vznik se zásadní měrou přičinila tehdejší dědička hradu a panství, Lukrecie Nekešová z Landeku.

Její životní cestu vyplňovaly především nemoci, což ji ve spojení s faktem, že její rod vymíral, vedlo k přemýšlení, co je v životě důležité. Dospěla k pochopení, že nejpodstatnější je spása duše, a proto před smrtí roku 1614 pověřila svého manžela Albrechta z Valdštejna vybudováním velkého štípského kostela, kam by slavná milostná soška byla později přenesena.

Ve Štípě si přála postavit také klášter. Na financování záměru odkázala veškerý svůj majetek.

Nový kostel

Již na rok 1615 je datováno zahájení prací. Albrecht z Valdštejna k nim přizval italské stavitele či umělce, aby roku následujícího mohl být posvěcen základní kámen kostela. Souběžně s ním začal vznikat i klášter, který měl stát při obou stranách chrámu.

Hlavní slovo nad pracemi brzy po zahájení převzal P. Petr Fišer, převor kartuziánů. Valdštejn tomuto řádu z Dolan u Olomouce nabídl, aby se stal prvním, který bude se vznikajícím místem spojen.

Uvádí se, že na budování se podílelo na sto italských zedníků a kameníků, jejichž zásluhou do roku 1620 kostel stihl vyrůst po klenbu a klášter po stropní trámy. Slavné dokončení nicméně nebylo na pořadu dne, protože právě v tomto roce se práce na 124 let odmlčely.

Příčin bylo několik, především třicetiletá válka. Tehdejší římský císař a český král Ferdinand II. totiž musel na Moravě čelit povstání a Albrecht z Valdštejna se z nebezpečného místa raději přesunul do hlavního sídla v Jičíně – a společně s ním i myšlenka na klášter pro kartuziány, která našla na plnění v Čechách.

Zlé časy

Poutnímu místu ve Štípě tehdy nastaly zlé časy.

Únor 1620 se nesl ve znamení zadržení tří štípských kartuziánských bratří. Za vyhlané politické spiknutí byli uvězněni v olomouckém žaláři, kde se shodou okolností setkali i se svým přítelem, svatým Janem Sarkanderem. Byli přítomni i jeho smrti, kterou našel v tomtéž roce 17. března po pálení ohněm a nepředstavitelném mučení na skřipci.

Po jeho smrti byli tito kartuziáni propuštěni, ovšem opětovný domov ve Štípě nenašli. Byli odtud vyhnáni a vrátili se do Dolan.

V letech 1621 a 1623 se poutní místo stalo terčem povstaleckých Valachů. Od roku 1631 lukovský hrad připadl rodu Minkviců, kteří spíše řešili zadlužení panství a rozhodně ne, jak práce na rozestavěném poutním areálu znovu uvést do pohybu.

Antonie Rottalová

Teprve roku 1743 do historie místa promluvila hraběnka Antonie Rottalová, jejíž rod lukovské panství 33 let předtím odkoupil. Záhy je sice znovu prodali, nicméně hraběnka Štípě zůstala věrná jako mecenáška.

Ona i její manžel Josef se považovali za velké ctitele Panny Marie Štípské, a proto ve zmíněném roce věnovala 2000 zlatých na rozšíření zdejšího starého kostela. P. Jan Karel Straka, fryštácký kněz, nicméně usoudil, že vhodnější by bylo do stavět kostel „nový“, a tak se znovu začalo pracovat.

Údajně podle plánů Josefa Ignáce Cyrany z Bolleshausu, italského architekta žijícího v Kroměříži.

Hvězdy vedle slunce

Nejen hraběnce Rottalové může Štípa děkovat, že mohla znovu vzkvétat, nesmí se zapomínat například na P. Jana Šubrtu, nástupce P. Straky ve Fryštáku. Právě on práce zafinancoval nemalými prostředky, přičemž další získával od dobrodinců. Během příštích osmnácti let pak především díky němu dostal kostel střechu i věž a mohl být celkově dokončen.

Svou podobu dostal ve slohu barokním. Dne 29. září 1762 došlo na jeho benedikci, a to P. Jindřichem Krausem, děkanem z Holešova. Dne 30. září 1764 do něj přenesli slavnou sošku Panny Marie ze starého kostela. Tato událost je dodnes připomínána v kostele na zábradlí kůru, kde je na modrém poli na štítu kromě leptopočtu uveden latinský nápis oslavující Pannu Marii.

Jednalo se o velkolepou slavnost. Je zaznamenáno na 35 000 přítomných věřících, především z Moravy a Slovenska. Slavnostní bohoslužbu sloužil hrabě Leopold Podstatský, olomoucký generální vikář. Sošku přenášeli čtyři děkani, asistovalo jim čtyřicet kněží.

Z této slavnosti také pochází svědectví o neobvyklém zážitku. Během přenášení sošky se vedle slunce objevily dvě jasné hvězdy. Úkaz trval hodinu a je několika svědky potvrzen v listině z roku 1799.

Jako další datum je potřeba uvést ještě 7. červenec 1765. Tehdy se kostel konečně dočkal i slavnostního posvěcení, a to olomouckým biskupem Janem Karlem hrabětem Scherffenbergem.

Důležitou skutečností je, že posledním rodem držícím lukovské panství byli Seilernové-Aspang. A to na nejdelší dobu ze všech rodů, na 221 let. Za tuto dobu vtiskli Lukovu nesmazatelnou stopu a nezapomínali ani na Štípu.

Kupříkladu v roce 1857, kdy poutní místo postihl velký požár – způsobil ho klempíř, který nešťastně převrhl kotlík plný řeřavého uhlí. Tehdy shořela střecha kostela, stejně jako fara a několik domků poblíž. Ničivou sílu neštěstí dokládá také to, že se při něm roztavily i zvony.

A byl to právě hrabě Josef Seilern, kdo o rok později zaplatil novou střechu, čímž

dostatečně vyjádřit svůj vztah k poutnímu místu. Podobně jako v září 1941 František Seilern, který byl přítomen pouti a mši svatě ve starém kostele.

Uzdravení

Poutní místo je spojeno s velkým počtem zázračných uzdravení. Namátkou uveďme rok 1722 a ženu jménem Mariana. Pocházela z obce Horní Ves a dlouhou dobu ji sužovala bolest očí. Teprve až přišla do Štípy a podívala se na obraz Panny Marie Štípské u oltáře v poutním kostele, ucítila, jako by jí z očí cosi odpadlo. Krátce nato bolest odezněla.

O deset let později zde našla milost také Běta Vaňková. Její nemoc postihla ruce a nohy. Jedné noci se jí zdál sen, ve kterém k ní mluvila Panna Maria Štípská. Ta jí slíbila, že když se k ní bude utíkat, uzdraví ji. Běta šla druhý den přímo do Štípy a odtud se podle dobové zprávy vrátila zdravá.

Uzdravení připisovaná moci Panny Marie Štípské nejsou otázkou jen dob dávných. Například v září 1934 v procesi z Halenkovic u Napajedel dorazila na místo i Františka Kaňovská. Ačkoliv jí bylo pouhých 35 let, trápily ji těžké nemoci. Krom toho, že nemohla mluvit, měla také nemocné plíce a žaludek. Prošla několik nemocnic a absolvovala dvě operace. K její tuberkulóze a rakovině krční jí bylo řečeno, že smrt je nevyhnutelná.

Uvádí se, že pouť pro ni byla obtížná a lékař i její sestra ji od ní zrazovali, zvláště když předtím jen ležela, a nyní měla strávit noc v kostele. Tam se s dalšími poutnicemi modlila růženec. O půl páté ráno jeden muž začal zpívat oslavnou mariánskou píseň. Františka se chtěla přidat a k údivu všech, především jí samé, se to při druhé sloce povedlo. O dalších nemocích se sice nepíše, nicméně když za dva dny přišla k lékaři, divil se, že mluví. Ze-

Poutní kostel Narození Panny Marie a klášter Kongregace sester karmelitánek

ptal se, který lékař ji uzdravil, a ona řekla, že Panna Maria Štípská.

„Ta měla nejlepší lék.“

Na poutním místě

Štípský kostel, fungující jako poutní i farní, je zasvěcený Narození Panny Marie. V olomoucké arcidiecézi patří mezi největší, čemuž nasvědčují i čísla – délka 48 metrů a 15 metrů široká hlavní loď.

Kostel rozšiřují také dvě boční kaple, přístupné z kostela, u jehož vchodu jsou umístěny. Ta po poutníkově pravé ruce s 3,5 metru vysokým oltářním obrazem je zasvěcena svatému Janu Nepomuckému – s výjevem, jak světec zpovídá královnu Johannu. Autorem byl malíř z Olomouce František Wagner. Kaple je obohacena o sochy svatých Františka Serafinského a zakladatele řádu kartuziánů Bruna.

Protilehlá kaple má patronku ve svaté Máří Magdaléně. Světičky na oltářním obraze se klaní u Ježíšových nohou, jde o olejomalbu od neznámého autora. Ví se jen to, že obraz byl namalován v Kroměříži. Oltář této kaple je korunován zpodobněným srdce obepínaného věncem paprsků a doplněn soškami andělů.

Milostná soška

Za největší vzácnost chrámu lze jistě považovat milostnou sošku Panny Marie Štípské, která podnítila jeho vznik. Je umístěna na hlavním oltáři, kde ji doplňují ostatky svatých Inocence, Urbana a Benedikta.

Socha znázorňuje Pannu Marii s malým Ježíškem. Stojí na podstavci a obě hlavy zdobí zlaté korunky. Postavy jsou oblečeny do červeno-zlatého šatu, Bohorodička v pravé ruce drží žezlo. Její výška je vyčíslena na 90 centimetrů. V roce 1956 byla restaurována.

Pod dohledem soch

Chrám Narození Panny Marie nehledejme na odlehlem místě, jak je u poutních míst zvykem. V blízkém okolí na něj upozorňuje i několik kamenných upomínek, od roku 1900 např. další kopie sochy Panny Marie Štípské, nacházející se na rozhraní Kostelce se Štípou. Nechali ji zhotovit Alois a Josefa Hudečkoví.

Z ještě dávnější doby, údajně z doby Valdštejnů, se zachovaly čtyři kamenné sochy světců. Jsou na cestě od kostela

směrem k obci Lešná. Z původní sestavy čtrnácti stojí u cesty ke hřbitovu svatí Jan Nepomucký a Alžběta, a dále svatí Antonín Paduánský a Anděl strážný.

U hřbitova můžeme spatřit i obraz Panny Marie Štípské, uložený ve venkovní vitríně. A naproti samotnému kostelu pak díky pomníku, vytvořenému štípským knězem Augustinem Šamánkem, můžeme také uctít památku padlých ze světových válek.

Raoul Plus SJ

Život s Bohem (11 - dokončení)

Jako služebník a vysluhovatel skutečností, které jsou neviditelné, musím být někým, pro něhož *zdání* nejsou ničím.

Jakou obět to vyžaduje! Obět všech skutečností nicoty. Nikdy nemůžeme nikoho vzkřísit, dokud jsme sami nebyli ochotni zemřít.

Srdce každého apoštola musí být podle obrazu Srdce Ježíšova: vyzařovat plameny, nést na sobě kříž a být ovinuté trny.

Mírou naší činnosti „navenek“ je naše „utrpení uvnitř“.

Známa jsou slova svatého Vincence de Paul jeho misionářům: „Buďte spíše trpícími než konajícími.“

Duše, když se chceme k nim přiblížit, si žádají, abychom to dělali s takovou úctou, s jakou se kněz blíží ke svatě Hostii. Některé dokonce požadují, aby se jich směly dotknout pouze „ruce, které byly probodnuty hřeby“.

* * *

Hvězdy jsou mezi sebou spojeny podivnou přitažlivostí. Kolem každé viditelné hvězdy obíhá nesmírné množství neviditelných.

Duše má tím větší sílu přitažlivosti, čím je svatější.

Také na mně závisí, zda v přítomné minutě je více božského života na světě. Zapomínám-li anebo zanedbávám-li posvěcovat se v přítomné chvíli, Bůh bude mít po celou věčnost méně nadpřirozených pokladů k rozsévání miliardám lidí, kteří žijí a budou žít.

Vzpomínají mocné tohoto světa. Všichni jimi jsme. Boží poklady patří nám, a když chceme, můžeme jimi obdarovat duše.

Poutě

Ve Štípě se po celý rok slaví několik poutí. Například v srpnu tzv. malá pouť, vždy o první neděli v blízkosti slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Za hlavní pouť je pak pochopitelně označována zářijová pouť u příležitosti svátku Narození Panny Marie. Událost se slaví vždy nejbližší sobotu a nejbližší neděli. Při tomto svátku (v sobotu) se také pořádá pouť dětí.

Návštěvu Štípy je výhodné spojit s poutí na již zmiňovaný Svatý Hostýn, vzdálený zhruba 20 kilometrů.

A také není od věci připomínat si ve Štípě onu nejstarší mariánskou píseň, jejíž následující verše vystihují jedno z poslání Panny Marie:

„*Hojiš, léčíš, ulevuješ,
zdraví všechněm uděluješ.
Svatá Maria ty Štípská,
Kněžno přeslavná nebeská!*“

svůj život, aby kázal lidem o milosti, aby prosil Boha, aby jim ji seslal a účinně jim pomáhal dobře ji využít, když ji dostanou...

Ó milovaný Králi duší! Jak můžeme trávit svoje dny pro někoho jiného než pro tebe?⁽¹⁾

ZÁVĚR

Krátce zpytujeme své svědomí a - rozhodněme se!

Zpytujeme:

Domus mea domus orationis vocabitur.⁽²⁾
Je také můj dům „domem modlitby“?

Rozhodněme se:

„Bože, slibuji ti, že se nebudu zatěžovat minulostí, že se nebudu znepokojovat budoucností a že v přítomnosti se budu starat pouze o tebe v sobě.“

Následující rozhovor dvou světců: Monsignora de Ségura a faráře z Arsu, je shrnutím a posvěcením všeho, co obsahují stránky této knížky.

„Jistého dne,“ říkal ctihodný slepec, „když jsem mu [abbému Vianneyovi] vyprávěl o tajemství živého Boha v nás, tento dobrácký světec mě chytil v nadšení za ruku. »Ach, jak je to ohromující! Jak ohromující!« zvolal v slzách. »V tom spočívá všechno!«“

*Ze slovenského překladu „Život s Bohom“
prof. Štefana Gregoroviče
původního titulu „Vivre avec Dieu“.
Vydal Posol Božského Srdca
Ježíšovo, Trnava 1948.
Český překlad -dd-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Petr FABER *Tout pour Jésus*, hl. I, § 6.

⁽²⁾ „Můj dům bude nazýván domem modlitby.“ (Mt 21,13)

O čistotě

Svatý papež Řehoř Veliký vzpomíná člověka, který byl malé postavy, chabého zdraví, ale v tomto slabém a nemocném těle se skrýval silný duch. Lidé měli pro něho jen přezdívku „pánbičkář“. V době kdy žil, severní Itálie byla zaplavena Langobardy, kteří se chovali vůči Italům velice nepřátelsky, nenáviděli je kvůli katolickému náboženství. Tento pámbičkář často chodíval mezi Langobardy. Ti se k němu chovali přátelsky, neviděli v něm svého nepřítele. Stalo se, že Langobardi zajali jednoho kněze a chtěli ho zabít. Když se o tom dozvěděl pámbičkář, přišel k Langobardům a vyjednával knězovo propuštění. Dosáhl jen toho, že kněze svěřili do jeho rukou s tím, že když uteče, zabijí pámbičkáře. Byla noc, pámbičkář kněze vzbudil a řekl: „Otče, teď všechno spí. Běžte, ať vám Pán Bůh pomůže.“ Avšak kněz nechtěl v žádném případě zachránit svůj život za cenu života pámbičkáře. Ale on začal kněze přesvědčovat. „Věřící vás potřebují, o mne se bát nemusíte, vždyť já jsem v rukou Božích. Jen běžte, otče!“ Nakonec kněze přesvědčil. Kněz byl osvobozen, ale za jeho svobodu zaplatil pámbičkář vlastním životem.

Vysvobodit člověka z rukou nepřátel, kteří cíhají na jeho tělesný život, je velkolepý hrdinský skutek. Avšak vysvobodit člověka z rukou nepřátel, kteří ohrožují jeho duši, jeho věčný život, je mnohem větší a důležitější skutek.

V evangeliu čteme také o tom, jak Pán Ježíš osvobodil člověka, který byl již dlouho v moci zlých duchů, kteří ohrožovali nejen jeho tělesné zdraví i tělesný život, ale také jeho duši a jeho věčný život. (srov. Lk 8,26–39) Pán Ježíš přišel do kraje Gerasenských kvůli tomuto posedlému člověku, aby ho vysvobodil z moci zlých duchů. Vyhnal z něho zlé duchy a odešel. A toto je jeho vlastní poslání mezi námi: vysvobodit lidi z moci a otroctví ďábla a přivést je k našemu nebeskému Otci. Za vysvobození lidstva z moci ďábla musel rovněž zaplatit vlastním životem, smrtí na kříži.

Tak jako jsou různé stupně posedlosti, tak jsou také různé druhy ďábelství. Z evangelia se dozvídáme o ďábelstvích:

němém, hluchoněmém, náměsíčním apod. Ďábelství, které svatý Lukáš vzpomíná v Gerase, bylo ďábelství nečistoty. Posedlý chodíval nahý a zuřil tak, že ničím ho nebylo možné spoutat. Při čtení této události máme dojem, že evangelium nám chce připomenout dnešní posedlost, která je velmi rozšířená a trápí mnohé, zejména mladé lidi. Je jí ďábelství nečistoty. Závislost na sexu je horší než závislost na drogách. Doplácejí na ni mnozí jednotlivci, četné rodiny a mnohé děti, které zůstávají jako sirotci, a to navzdory tomu, že oba rodiče žijí. Ďábelství nečistoty má dnes velký úspěch. Devastuje mravnost a lidskost s mnohými negativními důsledky, jež poznamenávají jednotlivce, rodiny a celý národ na velmi dlouhou dobu. Neboť vždy je snadnější devastovat a ničit, než devastované a zničené napravit. Abychom dokázali s milostí a pomocí Boží být čistými v nečistém světě, zamysleme se nad mravní čistotou, která je opakem nečistoty.

Mravní čistota je mohutná síla, která neprotrhla hráz šestého a devátého Božeho přikázání. Proto se nestala ničivou silou, ale zůstala vždy silou tvořivou. Čistota je nejen užitečnou a tvořivou silou, ale je také vznešenou a krásnou ctností, jež ozdobuje člověka. Mezi ctnostmi se čistota skví tak jako lilie mezi květinami.

„Co dělat, abychom si uchránili v tomto nečistém světě čisté srdce, čisté tělo i čistou duši a tím si zajistili šťastné manželství a věčný život?“

Když svatému Stanislavu Kostkovi rodný bratr vyčítal, že nemá zájem o nemravné zábavy a podobné nevhodné podniky, odpověděl mu: „Já jsem stvořen pro něco vznešenějšího, než abych se stal otrokem nízkých vášní.“ Takto smýšlel o čistotě tento světec, který zemřel jako osmnáctiletý. Nejen svatý Stanislav Kostka byl stvořen pro vznešenější věci, ale všichni jsme Bohem stvořeni pro čistotu, jak to zdůrazňuje i svatý Pavel: „Všechno je mi dovoleno; ale není všech-

no ku prospěchu. Všechno je mi dovoleno; ale já se nedám ničím ovládnout. Pokrmy jsou pro břicho a břicho pro pokrmy a Bůh jedno i druhé zničí. Tělo však není pro smilstvo, je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás.“ (1 Kor 6,12–14) Naše těla jsou velmi vznešená, jsou Božím chrámem. Bůh přebývá v nás, proto svým tělem máme sloužit Pánu Bohu buď jako svobodní, anebo v manželství. Vždyť Pán Ježíš řekl: „Miluje-li mě někdo, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a uděláme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, má slova nezachovává; a slovo, které slyšíte, není ode mne, ale od Otce, který mě poslal.“ (Jan 14,23–24) Čili jsme příbytkem Božím, příbytkem Nejsvětější Trojice. Hříchy nečistoty mohou Boží příbytek v nás změnit v příbytek našeho největšího nepřítele, kterým je ďábel, bytost ve své podstatě zlá. Ďábel proto nemůže nic dobrého udělat, jeho činnost je vždy destruktivní, ničivá.

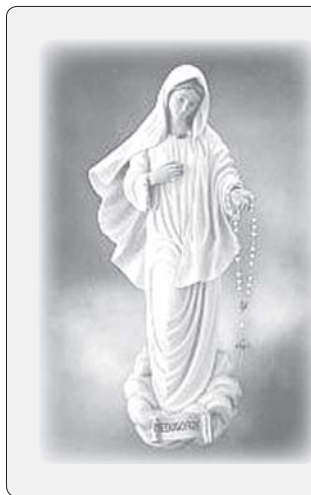
Čistota je pilířem našeho duchovního života a našeho vztahu k Bohu. Je-li tento pilíř pevný, pevná je i naše víra, naše naděje i naše láska k Bohu a náš vztah k Bohu je synovský. Ale když se pilíř čistoty zachvěje, anebo dokonce padne, tak s ním padá i náš vztah k Bohu. Proto je velkým omylem, když si někdo myslí, že ztráta čistoty je jen maličkostí. Takto může smýšlet jen ten, kdo nemyslí na důsledky hříchů nečistoty.

Skutečnost je taková, že mnozí již v hříších nečistoty potopili své celoživotní a věčné štěstí, i svůj věčný život. Právě hříchy nečistoty jsou příčinou toho, že mnozí ztrácejí svůj mladistvý elán, svoji mužnou sílu, čímž ztroskotaly všechny jejich životní plány. Tak se z mladých lidí, kteří měli ideální předpoklady, staly zkrachované ruiny. A to už nejsou maličkosti, ale jsou to velmi velké zločiny, které spáchali sami na sobě ti, kdo hříchy nečistoty považovali za maličkosti. Ztratili svoje zdraví a zapříčinili si předčasnou smrt. Toto jsou jen přirozené důsledky. Největší jsou nadpřirozené důsledky a ztráta věčného života.

Aspoň jeden příklad. Psal se rok 1480. Známý malíř Leonardo da Vinci se rozhodl, že namaluje obraz Poslední večeře. Chtěl jím zvýraznit Kristovu bolest,

kerou prožíval při slovech: „Vpravdě vám říkám, jeden z vás mě vydá.“ (Mt 26,21) Zároveň chtěl zvýraznit nejen zvědavost, ale i strach apoštolů z faktu, kdo z nich by mohl být zrádce. Obraz maloval v jídelně kláštera Sancta Maria delle Grazie v Miláně. Pracoval na něm celých třicet let. Pro každou postavu na obraze hledal vhodnou předlohu. Pro zobrazení osoby Ježíše Krista našel předlohu v samotném klášteře. Byl jí muž krásné postavy s obličejem plným dobroty a lásky. V městě našel také vhodnou předlohu pro zobrazení apoštola Jana, který při Poslední večeři spočíval na Pánově hrudi. Předlohou byl mládenec s nevinným úsměvem, se zářícíma očima, které prozrazovaly čistotu jeho srdce, duše i těla. Našel ho, když vycházel z chrámu, kde byl přítomen bohoslužbě a přistoupil ke svatému přijímání. Potom malíř postupně nacházel předlohy pro postavy jednotlivých apoštolů a jeho obraz se pomalu zaplňoval. Po mnoha letech na obraze bylo volné už jen jedno místo. Scházela postava Jidáše. Leonardo dlouho hledal předlohu pro tohoto zrádce. Konečně se mu ji podařilo nalézt. Jednoho večera potkal na ulici člověka bídně oblečeného, nejistého pohledu, zamračeného obličjeje a jeho vlasy byly velmi neupravené. Malíř si řekl: „Skutečný Jidáš.“ Leonardo k němu promluvil a poprosil ho, aby přišel do vzpomínaného kláštera, a slíbil mu odměnu. Ten člověk ho poslechl a přišel přesně v dohodnutou dobu. Ale když zjistil, že mistr ho chce použít jako předlohu Jidáše, rozplakal se a řekl: „Copak mě nepoznáváte? Jsem Pietro Bandinelli. Kdysi jste podle mne maloval postavu apoštola Jana.“ Umělec byl tímto přiznáním velmi dojat a zeptal se nešťastníka, co je příčinou takovéto nepochopitelné změny. On se slzami v očích řekl: „Vášeň, vášeň nečistoty mě tak zbídačila.“

Dnes mnozí ztrácejí smysl pro čistotu, i když je skutečnou krásou děvčat, silou chlapců, zárukou šťastného manželství, věčného života a splněním našeho poslání, které nám určil náš Stvořitel. Proto nás svatý Pavel napomíná: „Prchejte před smilstvem! Každý hřích, který člověk může spáchat, zůstává vně jeho těla; kdo smilní, hřeší proti svému vlastnímu tělu. Nebo snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, jenž je ve

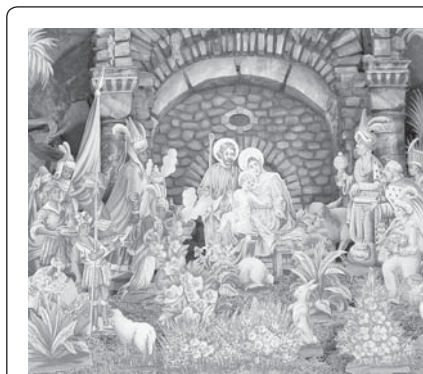

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Ať je tento čas pro vás časem modlitby. Bez Boha nemáte mír. Proto, dítko, modlete se za mír ve vašich srdcích a rodinách, aby se Ježíš mohl zrodit ve vás a dát vám svoji lásku a požehnání. Svět je ve válce proto, že jsou srdce plná nenávisti a žárlivosti. V očích je, dítko, vidět neklid, protože jste Ježíšovi nedovolili, aby se zrodil ve vašem životě. Hleďte Ho, modlete se, a On se vám daruje v Dítěti, které je radost a mír. Já jsem s vámi a prosím za vás. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. listopadu 2019

vás a jehož máte od Boha? A že nepatříte sami sobě? Byli jste zkrátka a dobře koupeni! Oslavujte tedy Boha ve svém těle.“ (1 Kor 6,18–20) Na jiném místě svatý Pavel napsal: „Což nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás přebývá Boží Duch? Zničí-li někdo Boží chrám, zničí Bůh jeho. Neboť Boží chrám je posvátný a tím chrámem jste vy.“ (1 Kor 3,16–17) Čili podle svatého Pavla nejhorší hříchy, které poskvrňují naše tělo, jsou hříchy nečistoty, protože jimi přímo ničíme Boží chrám, kterým je naše tělo. Protože Boží chrám v nás je svatý, neujdeme trestu. Svatý Alfons z Liguori, znalec lidských duší, zase říká, že nejvíce zatracenců v pekle pyká za svoje hříchy nečistoty. A svatý Pavel zase tvrdí, že ti, kdo páchají hříchy nečistoty, neprijdou do nebe: „Dobře si totiž buďte vědomi tohoto: ani smilník, ani prostopášník, ani chamtivec – což je modloslužebník – nemají právo na dědicství v Kristově a Božím království.“ (Ef 5,5)

PUZZLE BETLÉMA, 260 – 2028 dílků.

Cena 180–500 Kč. **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč • trebicmartin@volny.cz • tel.: 728 133 220. Více na www.trebicmartin.cz.

Psycholožka, která sledovala svého vlastního syna od jeho pěti do pětadvaceti let, napsala knihu *Od pěti do dvaceti pěti*. Psycholožka často vedla debaty s mladými lidmi na téma čistoty. Jednou jim položila otázku: „Co si myslíte o volné lásce mladých lidí, kteří se připravují na manželství?“ Všichni chlapci a všechna děvčata souhlasili s volnou, nevázanou láskou. Ale pak položila otázku chlapcům: „S jakým děvčetem chcete vstoupit do manželství? S čistým, anebo s takovým, které žije podle vašeho receptu?“ Odpověď byla u všech stejná: „S čistým.“ Stejnou otázku položila také děvčatům a odpověď byla rovněž stejná: „S čistým.“ Ale pak se jich zeptala: „Kde vezmete čisté chlapce a čistá děvčata, když vy všichni souhlasíte s hříchy nečistoty u mladých lidí před manželstvím?“ Všichni mlčeli.

Děvčata by si měla uvědomit, že k pobavení, na flirt, pro hřích je chlapci dobrá každá poběhllice. Avšak pro manželství si každý rozumný chlapec hledá čisté děvče, neboť jen takové je zárukou jeho šťastného a trvalého manželství. Totéž, co platí o chlapcích, platí i o děvčatech.

Proto před námi stojí otázka: „Co dělat, abychom si uchránili v tomto nečistém světě čisté srdce, čisté tělo i čistou duši, a tím si zajistili šťastné manželství a věčný život?“ Na prvním místě se musíme chránit blízké příležitosti k těžkému hříchu. Blízká příležitost k těžkému hříchu je tehdy, když mám jistotu anebo velkou pravděpodobnost, že pokud se setkám s tím člověkem, anebo pokud budu číst tuto knihu, anebo sledovat tento film, tak padnu do těžkého hříchu. Již samotné nechránění se blízké příležitosti k těž-

kému hříchu je těžkým hříchem. Například děvče a chlapec se dohodnou, kdy a kde se setkají. On pracuje a služebně ho poslali mimo město. Telefonicky volal děvčeti, avšak nedovolal se. Ona věděla, že když se s ním setká, nebude to bez hříchu, a šla na dohodnuté místo. Nesešla se s ním, ale těžký hřích již měla, protože se nechránila blízké příležitosti k těžkému hříchu.

Jiný příklad: Ve své knihovně má knihu, o níž ví, že když ji bude číst, jistě těžce zhřeší. A přece ji z knihovny vytáhl, aby ji četl, když vtom zhaslo světlo a nastala tma. On knihu nečetl, ale těžký hřích již měl. Anebo: V televizi dávali nemravný film. Budou jej dávat znovu a on dobře ví, že když jej bude sledovat, těžce zhřeší. Film je již na programu, on si sedne před obrazovku, aby film sledoval, avšak hlasatelka oznámí, že z technických důvodů film nedávají. On film nesledoval, ale těžký hřích už měl. Pokud platí, že když chceš mít sandály suché, tak nešlapej do vody, podobně platí, že pokud nechceš zhřešit, chraň se blízké příležitosti ke hříchu! Pokud se nechráníš blízké příležitosti ke hříchu, zajisté se nechráníš ani těžkého hříchu.

Aby se tato pravda více upevnila v našich srdcích, poslyšme, co říká voják a malíř Jozef Čejka (1886–1932): „Byl jsem na frontě a hovořil jsem se svým velitelem – majorem. Ten začal vyprávět o své manželce a o svých třech dcerách. Mluvil o nich s velkým dojetím a nebylo to bez slz. Potom vytáhl peněženku, vybral z ní několik rodinných fotografií a ukazoval mi je. Obdivoval jsem majorovu lásku ke svým drahým. Když kladl fotogra-

fie do peněženky, tehdy mu z ní vypadlo několik jiných fotografií. Rychle jsem se sehnul, posbíral jsem je, podíval se na ně a viděl jsem, že jsou to nemravně oblečené ženy. Podal jsem je majorovi s otázkou: »I toto jsou vaše dcery?« Na jeho tváři se objevil ruměnc a řekl: »Ani nevím, jak se sem dostaly. Jestli chceš, vezmi si je.« Tehdy jsem mu řekl: »V moji peněženke je jen jedna žena a tou je moje drahá matka. Ji bych nikdy nezamíchal do takové nemravné společnosti.« Ve tvém a mém srdci by měla být jen jedna žena a tou je naše nebeská Matka, vzor, ideál každé jiné ženy. V ní máme ctít všechny ženy světa a bylo by velkou urážkou, kdybychom ji ve svých myšlenkách, slovech, touhách anebo i skutcích někdy zamíchali do nemravné společnosti. Proto ať jsou naše myšlenky, touhy, slova i skutky čisté.

A dále: za čistotu srdce, těla i duše se musíme modlit. Pán Ježíš nám jasně řekl: „Zůstávejte ve mně jako já ve vás. Jako nemůže ratolest sama od sebe nést ovoce, nezůstane-li na vinném kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen; vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,4–5) Modlitba je nutná. Je to přirozená potřeba člověka, neboť je tím nejjednodušším prostředkem, jímž se můžeme kontaktovat s Bohem a prosit ho o pomoc. Kdo se modlí, bude spasen, kdo se nemodlí, ohrožuje svoji spásu!

V zachovávaní čistoty nám velmi pomáhá i pravá mariánská úcta. Umírala matka a u její postele stál synek, který zůstane úplným sirotkem. Matka si velice dobře uvědomovala situaci svého dítě-

te. Chtěla mu pomoci. Z nočního stolku vzala sošku Sedmibolestné Panny Marie, která pro ni vždy byla útěchou i v těch největších trápeních. Podala ji synáčkovi se slovy: „Ať tě ona chrání a opatruje. Ve všech pokušeních se obrať k ní, ona ti vždy pomůže zvítězit.“ Matka zemřela, chlapec zůstal sirotkem, ale vždy jednal podle rady své umírající matky. V každém pokušení se podíval na sošku a prosil o pomoc. Když v pokušení zvítězil, poutíral slzy, které soška měla namalované na svých lících. Tak to dělal pravidelně. Vyrostl, ale svého zvyku nezanechal. Sošku měl vždy před očima, v každém pokušení, i tehdy, když nebyl doma. Oženil se, ale i tehdy se držel matčiny rady. Zestárl, ba přicházela smrt. Tenkrát se podíval na sošku a po slzách již nebylo ani stopy. Stálým utíráním je úplně setřel. Tehdy se usmál a řekl: „Děkuji ti, Panno Maria, že jsi mě zachránila od hříchů, zejména od hříchů nečistoty, nikdy jsem jimi neposkvrnil své tělo, chrám Ducha Svatého.“ Ještě jednou se usmál a naposledy vydechl.

Panna Maria je naší duchovní Matkou. Velmi jí záleží na naší čistotě, na naší spáse, proto je dobré se k ní v modlitbě utíkat. Za čistotu se velmi doporučuje denně se modlívát třikrát *Zdrávas, Maria* a ke každému *Zdrávasu* dodat povzdech:

„*Ó Maria, pro svoje neposkvrněné početí zachovej v čistotě moje tělo a posvět moji duši.*“

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 11/2007 – Pravidelná příloha
časopisu Misionár
Přeložil a upravil -dd-*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

svá srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroka, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium – Mt 11,2–11

Jan Křtitel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má při-

jít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“

Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmitaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka obleče-

ného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: »Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.« Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Pondělí 16. 12. 2019

6:05 Pro víta mundi: Jan Mařík **6:45** Zázrak v pralese
7:20 Bolívie – V srdci Bolívie **7:55** Výpravy do divočiny:
Zachraňme slony **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po
horách (71. díl): Moravský kras – Dražanská vrchovina
9:30 ARTBITR – Kulturní magazín (86. díl) **9:40** Outdoor
Films s Petrem Ferry Kubátem (84. díl): Canyoning
11:15 Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Irák: Ninive **13:25** Po stopách Ježíše Krista (6. díl):
Blahoslavenství **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na jedné lodi
(7. díl) **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Jan
Royt – Zrození raně křesťanského umění **17:30** Adventní
kalendář pomoci [P] **17:40** Víra do kapsy [P] **18:00** Živě
s Noe [P] **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (17. díl):
O lakomosti **18:45** Sedmihlásky (139. díl): Šla děvečka
18:50 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější
Trojice v Albrechticích u Rýmařova **19:15** Pozdní sběr
na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **19:50** Přejeme
si ... **20:05** K jádru věci: S Markem Orko Váchou [L]
21:10 Terra Santa News: 11. 12. 2019 **21:30** Živě s Noe [P]
22:10 Kulatý stůl: Kultura slova **23:45** Vezmi a čti: Listopad
2019 **0:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB –
Ježíš a černá ovce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 12. 2019

6:05 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB –
Ježíš a černá ovce **6:55** Pod lampou **9:00** Živě
s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Muzikanti, hrajte
10:10 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **11:15** Živě
s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zahrada
Mariánská – Zvěstování: Kostel Navštívení Panny
Marie Lechovice **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na jedné
lodi (8. díl) **15:35** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš
Špidlík – jezuita a kardinál – I. díl **16:00** Kulatý stůl:
Kultura slova **17:30** Neboj se doplout aneb Umění do-
provázet (7. díl): Lano hosené tonoucím **18:00** Živě
s Noe [P] **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (18. díl):
O něžnosti **18:40** Sedmihlásky (139. díl): Šla děvečka
18:45 Animované biblické příběhy: Samuel **19:10** BET
LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik –
tvůrce Špidlíkova sarkofágu **19:30** Zpravodajské Noeviny:
17. 12. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Buon giorno
s Františkem [L] **21:00** Z pokladů duše: Kardinál Tomáš
Špidlík – Několik myšlenek ze života **21:05** Řeckokatolický
magazín (224. díl) [P] **21:20** V pohorách po horách (71. díl):
Moravský kras – Dražanská vrchovina **21:30** Živě s Noe [P]
22:10 Léta letí k andělům (44. díl): Tomáš Špidlík – jezuita
a kardinál – II. díl **22:30** Krásné slovo otce Špidlíka (10. díl):
Umění jako teologie. **23:10** P. Vojtěch Kodet – Adventní
obnova: Co máme dělat my? (Lk 3,10–18) **23:50** U NÁS
aneb Od cimbálu o lidové kultuře (151. díl) **1:10** Vincent
Hložník, umělec evropského formátu **1:25** Noční repríza
dopoledních pořadů.

Středa 18. 12. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 12. 2019 **6:25** Noční
univerzita: Jan Royt – Zrození raně křesťanského umění
7:55 Ars Vaticana **8:10** Cesta k andělům (80. díl): Jiří
Sláma – historik **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos
generální audience papeže [L] **10:25** Naše Horní Lideč
11:15 Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 K jádru věci: S Markem Orko Váchou **14:00** Živě
s Noe [L] **14:30** Na jedné lodi (9. díl) **15:35** Zachraňme
kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

u Rýmařova **16:00** Zpravodajské Noeviny: 17. 12. 2019
16:20 ARTBITR – Kulturní magazín (86. díl) **16:35** Jak
potkávat svět (74. díl): S dětským pěveckým sborem
Permonik **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Klaunský pohá-
dkový kuffík (19. díl): O podlosti **18:40** Sedmihlásky
(139. díl): Šla děvečka **18:50** Poodří – mokřady mezi-
národního významu České republiky **19:30** Terra Santa
News: 18. 12. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Večer
chval (83. díl): Brno Worship [L] **21:15** Neboj se doplout
aneb Umění doprovázet (8. díl): Být nositelem pokoje
21:40 Živě s Noe [P] **22:20** Noční univerzita: Mons. Zdenek
Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dneš-
ním světě **23:35** Generální audience papeže Františka
0:05 Tři mušketýři: MFF Strážnice 2017 **1:50** Noční re-
príza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 12. 2019

6:05 Pro víta mundi: kardinál Miloslav Vlk **6:45** Terra Santa
News: 18. 12. 2019 **7:10** P. Vojtěch Kodet – Adventní ob-
nova: Co máme dělat my? (Lk 3,10–18) **7:45** Velehradská
zastavení: Díl 6. – Putníci ze Slovenska **7:55** Missio ma-
gazín: prosinec 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo
pro Evropu (17. díl): Mezináboženský dialog **9:30** Kulatý
stůl: Kultura slova **11:05** Ars Vaticana **11:15** Živě
s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední mo-
dlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Mezi
pražci (82. díl): Prosinec 2019 **13:30** Portréty krajiny
14:00 Živě s Noe [L] **14:30** Bol som mimo: Ján Kolár
15:35 Generální audience papeže Františka **16:00** Má vlast:
Konice **17:15** V pohorách po horách (71. díl): Moravský
kras – Dražanská vrchovina **17:25** Izrael: Země zaslíbená
18:00 Živě s Noe [P] **18:30** Klaunský pohádkový kuffík
(20. díl): O poslušnosti **18:40** Sedmihlásky (139. díl):
Šla děvečka **18:45** Česká věda **19:00** Večeře u Slováka:
4. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny:
19. 12. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání
(73. díl): Žamboši [L] **21:15** Katedrála **21:30** Živě s Noe [P]
22:10 Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny:
19. 12. 2019 **0:35** Arbitráž **1:00** Noční repríza dopoled-
ních pořadů.

Pátek 20. 12. 2019

6:05 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice
v Albrechticích u Rýmařova **6:25** Po stopách Ježíše Krista
(6. díl): Blahoslavenství **7:00** Zpravodajské Noeviny:
19. 12. 2019 **7:20** Noční univerzita: Mons. Zdenek
Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dneš-
ním světě **8:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet
(8. díl): Být nositelem pokoje **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Víra
do kapsy **9:35** Dívám se kolem sebe **10:15** K jádru věci:
S Markem Orko Váchou **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme
si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá
z kaple Telepace [L] **12:50** Pozdní sběr na Mohelnickém
dostavníku 2015 (6. díl) **13:25** Silva Gabreta: Jak se rodí
šumavský horský les **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bol
som mimo: Branislav Škripek **15:40** Dvěště let kostela

sv. Bartoloměje v Hniezdném [P] **16:00** Zpravodajské
Noeviny: 19. 12. 2019 **16:20** Mezi pražci (82. díl): Prosinec
2019 **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P]
18:30 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti
18:45 Sedmihlásky (139. díl): Šla děvečka **18:50** Klapka
(110. díl): Klapka s Ing. Arnoštem Lukešem **19:50** Přejeme
si ... **20:05** Noemova pošta: Prosinec 2019 [L] **21:40** Živě
s Noe [P] **22:20** Krásné slovo otce Špidlíka (5. díl):
Teologie ikony – 1. část **23:50** Adventní kalendář po-
moci **0:05** Bolívie – V srdci Bolívie **0:35** Zeno Kaprál bás-
ník **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 12. 2019

6:05 Pro víta mundi: MUDr. Zuzana Roithová, MBA
6:50 Buon giorno s Františkem **7:45** Záliv sva-
tých **8:45** Velehradská zastavení: Díl 4. – Slavení vý-
chodní liturgie **8:55** Sedmihlásky (139. díl): Šla dě-
večka **9:00** Animované biblické příběhy: Samuel
9:30 GOODwillBOY IV. (4. díl): Svět ticha **10:10** V po-
steli POD NEBESY IV. (4. díl) **11:05** Víra do kapsy
11:25 Zpravodajské Noeviny: 19. 12. 2019 **11:45** Přejeme
si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou
14:10 Terra Santa News: 18. 12. 2019 **14:30** Cvrlikání
(73. díl): Žamboši **15:40** Večeře u Slováka: 4. neděle
adventní **16:10** Pomoc, která se točí **16:35** Primášké
želzo: MHF Musica Pura [P] **18:00** Po stopách Ježíše
Krista (7. díl): Ty jsi Kristus ... **18:30** Klaunský pohá-
dkový kuffík (21. díl): O prohanosti **18:45** Sedmihlásky
(139. díl): Šla děvečka **18:55** Velehrad v době nesvobody
19:15 Světlo pro Evropu (18. díl): Speciál [P] **19:30** V sou-
vislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Poletuchy: na
skok do Betléma [P] **20:50** Práce jako na kostele [P]
21:10 V pohorách po horách (72. díl): Mužský a Příhrazy
(Český ráj) [P] **21:25** Živě s Noe **22:35** Letem jazzem
(5. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu na téma „jaz-
zové přesahy“ **23:50** Řeckokatolický magazín (224. díl)
0:10 Noční univerzita: Jan Royt – Zrození raně křesťan-
ského umění **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 12. 2019

6:05 Pro víta mundi: P. Ing. Miloslav Fiala OPræm (1. díl)
6:45 Outdoor Films s Jiřím Horčíčkou a Radimem Zhořem
(60. díl): Divočinou Aljašky **8:15** Adventní kalendář po-
moci **8:25** Vincent Hložník, umělec evropského formátu
8:40 Cvrlikání (73. díl): Žamboši **9:50** Večeře u Slováka:
4. neděle adventní **10:15** ARTBITR – Kulturní maga-
zín (86. díl) **10:30** Mše svatá z kostela sv. Ondřeje:
Uherský Ostroh [L] **11:30** Řeckokatolický magazín
(224. díl) **11:45** Přejeme si ... **12:00** Polední modlitba
Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo
pro Evropu (18. díl): Speciál **12:50** Zpravodajský sou-
hrn uplynulého týdne **13:35** Poletuchy: na skok do
Betléma **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Noční univerzita:
Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křes-
ťana v dnešním světě **16:05** Mezi pražci (82. díl): Prosinec
2019 **16:50** Živě s Noe **18:00** Sedmihlásky (1. díl): Vánoce,
Vánoce, skoro-lu budete **18:05** Animované biblické příběhy:
David a Goliáš **18:35** Neboj se doplout aneb Umění do-
provázet (8. díl): Být nositelem pokoje **19:00** P. Vojtěch
Kodet – Adventní obnova: Matka mého Pána (Lk 1,39–45)
19:35 Práce jako na kostele **19:50** Přejeme si ... **20:05** Svatá
Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **21:05** Má vlast:
Přerov – kostel sv. Vavřínce [P] **22:20** V souvislostech
22:40 K jádru věci: S Markem Orko Váchou **23:45** Polední
modlitba Sv. otce Františka **0:05** Buon giorno s Františkem
0:55 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:35** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 16. 12. o 13:00 hod.: Serra: Stále vpred, nikdy späť 1/5 (dokumentárny cyklus)

Prvými evanjelizátormi dnešnej Kalifornie boli františkáni. Jedným z nich bol Hunípero Serra, pochádzajúci z Baleárskych ostrovov, s náturou ostrovana, s dušou Katalánca a so srdcom, ktoré horelo len pre Krista a evanjelizáciu. Prvá časť dokumentu s hranými časťami vám priblíži jeho život, štúdiá aj pôsobenie v Novom svete.

Utorok 17. 12. o 17:00 hod.: Viera do vrecka

Život so sebou prináša rozličné témy a otázky, najmä tie bežné. Dokážeme o nich rozmýšľať aj hlbšie, z pohľadu viery? Názory a príklady zo života budeme hľadať s odborníkmi i s tými, ktorých sa to priamo týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni Dona Bosca.

Streda 18. 12. o 19:25 hod.: Svätá rodina hľadá príbytok (1/9)

Predvianočný deviatnik.

Štvrtok 19. 12. o 21:10 hod.: Hudobné pódium

Schóla Cantorum.

Piatok 20. 12. o 20:30 hod.:
Dôkaz viery: Svätá Ružena Limská

Vidiecka lekárka v odľahlej dedinke sa stane svedkom zázraku, ktorý zmení nielen jej život, ale aj život malého týraného dievčatka, na príhovor patrónky Ameriky, svätej Ruženy Limskej.

Sobota 21. 12. o 20:30 hod.: Život za život (film)

Pracujúcim a zomierajúcim väzňom v koncentračnom tábore Osviečením končí sčíta. Pred odchodom do barakov však jedného z nich zasype vrstva zosúvajúcej sa zeminou, spod ktorej sa po odchode dozorcov vyslobodí a ujde z tábora. Takto sa začína kolotoč udalostí, do ktorého sa dostane aj páter Maximilián Kolbe.

Nedeľa 22. 12. o 20:30 hod.:
Quo vadis (Štedrák zo škôlky)

Saleziánka Martina Škvareninová FMA pracuje v škôlke, tvorí s deťmi divadelné predstavenia a do vianočného Quo vadis upeče vynikajúci koláčik – štedrák. Ako inak – ku Štedrému večeru štedrák a štedrosť neodmysliteľne patria...

Zveme v sobotu 28. prosince 2019 do Prahy na 5. ročník **SMÍRNÉ POUTI ZA POTRACENÉ DĚTI, JEJICH RODIČE A LÉKAŘE**, kterou pořádá modlitební iniciativa **Modlitby za nejmenší**. Pouť je uzpůsobena tak, aby se jí mohly zúčastnit také rodiny s dětmi.

Program poutí: 11.00 requiem za nenarozené děti v kostele u Pražského Jezulátka – mši svatou celebruje česko-budějovický pomocný biskup Mons. Pavel Posád • 12.00 pěší pouť přes Petřín • 12.45 občerstvení v refektáři bratří kapucínů • 14.00 modlitba v Loretě • 15.00 modlitba u hrobu sv. Norberta na Strahově • pro vytrvalce: 16.15 modlitba za národ ve Svatováclavské kapli.

V České republice bylo v roce 2018 usmrceno před narozením 18 175 dětí.

Informace také na www.modlitbyzanejmensi.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
14. – 21. PROSINCE 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 12.		PO 16. 12.		ÚT 17. 12.		ST 18. 12.		ČT 19. 12.		PÁ 20. 12.		SO 21. 12.	
Antifona	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	1046	1165	125	134	125	134	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	98	103	126	136	129	140	133	144	136	148	139	152
Antifona k Zach. kantiku	94	99	98	104	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152
Prosby	94	99	98	104	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	127	137	130	141	134	145	137	149	140	153
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133
Antifony	44	42	44	42	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	99	105	127	137	130	141	134	145	137	149	141	153
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	127	137	130	141	134	145	137	149	140	153
Nešpory:														
	SO 14. 12.													
Hymnus	41	39	41	39	41	39	121	130	121	130	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	125	134	125	134	125	135	125	135
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	100	106	128	138	131	142	135	146	138	150
Ant. ke kant. P. M.	93	97	97	102	100	106	128	139	132	143	135	147	139	151
Prosby	93	98	97	102	100	106	129	139	132	143	135	147	139	151
Záv. modlitba	95	100	95	100	99	104	127	137	130	141	134	145	137	149
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 15. 12. – 3. nedeľa
adventní

1. čt.: Iz 35,1–6a.10

Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10

 Odp.: srov. Iz 35,4 (*Přijď, Pane, a spas nás! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Jak 5,7–10

Ev.: Mt 11,2–11

Pondělí 16. 12. – ferie

1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

 Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mt 21,23–27

Úterý 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17

 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1–17

Streda 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8

Ž 72(71),1–2.12–13.18–19

 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18–24

Čtvrtok 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a

Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17

 Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)

Ev.: Lk 1,5–25

Pátek 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

 Odp.: srov. 7c.10b (*Ať vejde Hospodin, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 1,26–38

Sobota 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8–14

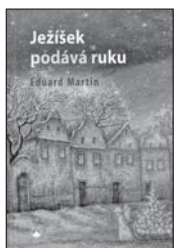
nebo Sof 3,14–18a

Ž 33(32),2–3.11–12.20–21

 Odp.: 1a.3a (*Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.*)

Ev.: Lk 1,39–45

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

JEŽÍŠEK PODÁVÁ RUKU

Eduard Martin • Redakce Richard Straberger

Drobné příběhy o Vánocích z rozmanitých úhlů pohledu. Eduard Martin je noblesním vypravěčem: miluje lidské rozhovory, poznal sílu vyřčeného slova a předává ji dál.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 119x160 mm, 200 stran, 199 Kč

TEOLOGIE

O VÍŘE V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze prof. Dr. Karel Skalický, Th.D., a Štěpán Filip OP, Th.D.

Naše jednání, má-li být etické, musí být primárně řízeno intelektem, a to jak na rovině přirozené, tak na rovině nadpřirozené, kde je rozum osvěcen vírou. V traktátu o víře (STh II-II, q. 1-16) se Tomáš Akvinský tedy nejprve ptá po definici víry, zkoumá její úkony, dary Ducha Svatého, které k ní patří, a nakonec hříchy a přikázání týkající se víry. Pomůže nám mimo jiné vyjasnit vztah „víry a skutků“, který se stal významným kontroverzním tématem v dějinách církve.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., 130x205 mm, 236 stran, 280 Kč

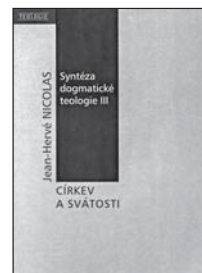
SYNTÉZA DOGMATICKÉ TEOLOGIE III • CÍRKEV A SVÁTOSTI

Jean-Hervé Nicolas • Z francouzštiny přeložili Tomáš Parma a Markéta Štěpánková • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Syntéza dogmatické teologie vznikla zredigováním kursů dogmatické teologie, které dával P. Jean-Hervé Nicolas (1910-2001), je-

den z nejvýznamnějších představitelů soudobého tomismu na teologické fakultě ve Fribourgu. Díky znalosti současných teologů a dokonalému ovládnutí teologické metody Tomáše Akvinského předkládá Nicolas výklad, který se vyznačuje jak pevností, tak ortodoxií, a přitom je obohacen o výsledky období teologického zkoumání posledních desetiletí. Autor se v této části zaměřuje na oblast ekzeziologie a sakramentální teologie. Tato pojednání jsou logickým pokračováním kristologie, protože církev a svátosti lze chápat pouze ve vztahu ke Kristu, jako jeho prodloužení zde. Vyšlo s církevním schválením.

KRYSTAL OP, s. r. o.
Brož., 165x230 mm, 492 stran, 440 Kč

ŽIVOTOPIS SVĚTICE

SVATÁ FRANTIŠKA ŘÍMSKÁ • OSVĚDČENÁ PŘÍMLUVKYŇE

Maria Luisa Valenti Roncová • Z italského přeložil Josef Koláček • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

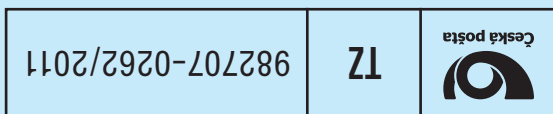
Po ztrátě synů a manžela přijala úděl vdovy. Její dřívější palác se proměnil v útočiště chudých a nemocných. V době, kdy Řím strádal politickými spory a lidé houfně umírali na mor, s diskretní „aristokracií ducha“ slouží nezapomenutějším. Vnitřně strádala papežským rozkolem a obětovala se za sjednocující koncil, který by vyhojil rány církve. Nepřekvapuje, že je nazvána patronkou Říma. Je osvědčenou přímluvkyní za ty, kteří si zoufají nad ztrátou majetku a jsou nuceni žít v nespravedlnosti. Svatá Františka Římská (1384-1440)...

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 160 stran, 150 Kč

Prodejní dobu našich knihkupectví v Olomouci na Dolním náměstí i na Wurmově ul. o vánočních svátcích najdete na www.malicecm.cz.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1